

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE WONDERDOKTOOR

blijspel in drie bedrijven

door

Jos Janssen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2011
Nr.726

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuude, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE WONDERDOKTOOR* op te voeren moet de naam van auteur *JOS JANSSEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1942 Toneelfonds J. Janssens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROLVERDELING:

STEVEN MARTENS	de geneesheer
MANTEN BOONE	een koeboertje
THEA	z'n dochter
DOCUS GEERAERT	de wonderdokter
PETRUS VERKARRE	de burgemeester
MARGRIETE	z'n dochter
DE ONDERZOEKSRECHTER	
TWEE GENDARMEN	
SANDER BEKAERT	
LOOTE	z'n vrouw
DE KOSTER	
PE LAMOTE	
DASTEN LONCKE	
Broertje STAMPERS	
DAVID SCHORRE	

FIGURATIE:

EERSTE DOVE MAN	'N STEM UIT DE HOOP
TWEEDE DOVE MAN	NOG 'N STEM UIT DE HOOP
'N OUD VROUWTJE	DE KLOEKE VENT
DE ZIEKE BOER	'N VENTJE
DE HEER	'N ZWARE STEM
'N ANDERE ZIEKE	'N ZIEKE MAN
DE ECHTE HEER	'N ANDERE ZIEKE MAN
ZIEKE MANNEN EN VROUWEN	

't Stuk speelt in onze tijd, in een klein
vlaams dorp

De kwakzalverremedies, die in dit werk voorkomen, werden
geput uit Alf. De Cock's "Volksgeneeskunde in vlaanderen";
ze worden heden ten dagen merendeels nog gebruikt.
Verschillende rollen kunnen gedubbeld worden, zodat het
stuk kan gespeeld worden met 'n tweetal dames en een tiental
heren. Alleen Dr. Steven, Manten Boone en Thea treden in de drie
bedrijven op.

4.

E E R S T E B E D R I J F .

= = = = =

De huisplekke van 'n oude Vlaamse boerendoeninge. De oude, zwartgerookte haard met al 't geen er bijbehoort.

Nevens de haard, met 'n paar trappen opwaarts, de deur die naar de voute leidt.

In de andere wand, de deur naar 't schotelhuis.

'n Paar vensters en 'n buitendeur, die wagenwijd openstaat en 'n uitkijk geeft op 't zonnige voorhof.

Verder, al 't geen in 'n dergelijke oude Vlaamse boerendoeningen hoort.

De stilte van 'n zomerse nanoen, met de zoemende vliegen, die bedrijvig over de lange tafel rijden.

THEA, boer Boone's dochter, is ergens in 't schotelhuis aan 't werk. Ze zingt er 'n oud Vlaams liedje bij, en de vogels buiten zijn er jaloers van.

Na 'n tijdje komt Dr. STEVEN MARTENS binnen.

'n Jonge man nog, die z'n bakkebaardjes liet staan om er ernstiger uit te zien en die misschien ook daàrom die grote uilenbril draagt. Hij heeft

'n valies in de hand en 'n stok.

Even luistert ie naar 't zingende meisje, glimlacht, klopt dan met z'n stok tegen deur of tafel.

't Gezang houdt op.

THEA (komt in 't deurgat van 'tvschotelhuis staan.

'n Flinke, aardige deerne. Verwonderd kijkt ze naar die vreemde heer, meent hem te herkennen, gelukt er niet in, zegt vormelijk).-Dag, meneer...

STEVEN (glimlacht).- Dag...nichtje...

THEA.- Nichtje ?

STEVEN.- Kent ge me niet meer ?

THEA (krijgt er 'n koleur van, nu ze hem herkent)

Kozijn Steven ?

STEVEN (knikt).- Ja...

THEA.- Waarachtig ?...Wel, wel, wel, wel toch !

STEVEN.- 'k Ben 'n heel stuk veranderd, sedert we mekaar voor de laatste keer gezien hebben, hé ?

THEA.- Ja... maar dat is ook lang geleden !

STEVEN.- Tien jaar.

THEA.- Te nonkel Isidoor's op de kermis.

STEVEN (zachter).- Hebt ge dat óók nog onthouden?

THEA (knikt, een beetje schuchter).- Ja.

STEVEN.- Ik ook. Toen waart gij vijftien.

THEA.- En gij, achttien. ('n Korte stilte - Plots)
Maar ik laat u daar staan, alsof ge... Kom binnen, kozijn Steven, kom binnen ! Welk geluk van u te zien ! Toe, zet u. Gaat ge 'n glas bier drinken ? 'n Hele wandeling van Ballegemstatie tot hier, hé?

STEVEN.- 't Is bijna twee uren ver. En nog altijd geen tram ?

THEA.- Neen. Och, we wonen hier aan 't einde van de wereld. Er komt hier nooit geen levende ziel. 't Zal ook wel daàrom zijn, dat ik kozijn Steven in zolang niet meer gezien heb ?

STEVEN.- Misschien, nichtje.

THEA.- En dan, die Universiteit, hé ?...Daar denken ze niet meer aan... aan de kermisse te nonkel Isidoor's.

STEVEN.- Wie weet ?

THEA.- Daar hebben ze... wat anders te doen.

STEVEN (lacht).- Nog altijd dezelfde spotvogel gebleven, geloof ik ?

THEA.- Misschien... Maar ik vergeet het bier.
(Ze loopt het bier halen)

STEVEN (gaat zitten, doet z'n hoed af, kijkt rond).

6.

THEA (komt op met 'n kan).- Wat zal vader staan kijken.

STEVEN.- 't Is waar : hoe is't met kozijn Manten ?

THEA.- Goed.

STEVEN .- Nog altijd gezond ?

THEA.- Gelijk 'n vis in 't water. - Ja, 't is waar, ge zijt nu dokter, hé ? En woont ge nog altijd in Brussel ?

STEVEN.- Voor 't ogenblik, ja. Maar... 'k ga d'r misschien weg.

THEA.- Ja ? Waar naartoe ?

STEVEN.- 'k weet het nog niet. 'k Zoeke naar 'n post in de buiten.

THEA.- Gingen de zaken niet, in Brussel ?

STEVEN.- 't Kon beter. In de stad is 't àl of niets.

THEA.- Niks gedaan voor mensen zoals wij, dat stadsleven.

STEVEN.- Nee...Zonder bluf en blaai komt ge daar niet ver. En daarom ga 'k m'n geluk eens elders beproeven.

THEA.- Kom naar Veerdegem; hier hebben we geen dokter.

STEVEN.- 't Is daarvoor dat ik eens overgewaaid ben.

THEA.- Ja ?...Dat ware wèl. Ge zoudt eerst 'n tijdeke bij ons kunnen inwonen.

STEVEN.- Als kozijn Manten dat zou goed vinden ?

THEA.- Wel zeker !

STEVEN.- En...nichtje Thea ?

THEA.- Ik ? (Ze krijgt 'n blos). Waarom niet ?...
Toe, drink nu.

STEVEN.- Drinkt ge niet mee ?

THEA.- 'k Mag niet teveel bier drinken. (Ze gaat 'n glas halen)

STEVEN.- Waarom ?

THEA.- 'k Zou kunnen tè plezierig worden. - Santé, kozijn !

STEVEN.- Santé...nichtje !

THEA.- Kijk, daar is vader !

MANTEN (komt binnen. Verwonderd kijkt ie Steven aan)

THEA.- Kijk 's, vader, wie 'r hier is...

MANTEN (Schudt het hoofd).- Die jonge heer 'n ken ik niet...

STEVEN.- Nee ?

THEA.- Nee ?

MANTEN.- Onbekend in 't regiment.

THEA.- Kozijn Steven !

MANTEN.- Kozijn Steven ?

THEA.- Welja, de zoon van tante Wantje's broer.

MANTEN.- Van Sissen ?

STEVEN.- Ja.

MANTEN.- Wel, wel, wel ! 't Is toch geen waar ? Het is lang geleden, dat ik u nog gezien heb.

STEVEN.- Tien jaar. Op de kermis te nonkel Isidoor's

MANTEN.- C'est ça. Toen waart ge nog 'n gast van uw eerste broekske.

STEVEN.- Student in 't College.

MANTEN.- Ge zijt 'n hele vent geworden. Hebt ge niet gestudeerd voor...advokaat, of dokter, of iets in die aard ?

STEVEN.- Voor dokter.

MANTEN.- En...hoever staat het daarmee ?

8.

STEVEN.- Ik heb m'n diploma, met grote onderscheiding.

MANTEN.- Ja ?... Te beter... Proficiat !

STEVEN.- Dank u.

MANTEN.- En ge zijt ons alzo 'ne keer komen bezoeken ? ... Dat is wel, dat. - En hoe stellen het vader en moeder ?

STEVEN.- Heel goed, kozijn. G'hebt veel complimenten van hen.

MANTEN.- Zo... danke.

STEVEN.- En met u gaat het ook goed, zie ik ?

MANTEN.- God zij gedankt. 'n Beetje last van de rumatiek, nu en dan, - maar anders, gezond als 'n blik !

STEVEN.- We zullen u van uw rumatiek wel afhelfen, kozijn.

MANTEN.- Gij ?... Ja 't is waar, ge zijt nu dokter.

THEA.- Ja kozijn Steven, help vader maar eens van z'n rumatiek af. Hij klaagt daar elke winter over.

MANTEN.- Nee, neen ! Geen doktoers aan m'n lijf. Kozijn Steven kan 'n beste, brave jongen zijn en heel veel geleerd hebben, ginder aan de Universiteit, maar m'n rumatiek, die... zal ik zèlf genezen.

STEVEN (lacht hartelijk).- Kozijn Manten...

THEA.- Als g'eens wist, vader, waarom kozijn Steven hier komt...

MANTEN.- Ja ?... Waarom ?

STEVEN.- Dat is 'n hele vertelling, kozijn Manten.

MANTEN.- Zo ?... Dan gaan w'er 'n pijp bij opsteken.

THEA.- Ook 'n glas bier, vader ?

MANTEN.- Ja, schenk maar in. - Stop eens van de mijne.

STEVEN.- Dank u. Ik zal 'n sigaret opsteken.

MANTEN.- 'n Sigaret ? 'n Dokter moest toch weten, dat die smerige papierstompels niet gezond zijn ?

STEVEN.- Een op 'n weg kan geen kwaad.

THEA.- Vraag hem eens, hoeveel pijpen ie per dag rookt! Z'n pijp is nooit koud. En dan klaagt ie van z'n maag; maar ik zeg dat het dààrvan is. Ge moet z'n maag eens onderzoeken, kozijn.

STEVEN.- Met plezier. We zullen z'eens in 't nieuwe zetten.

MANTEN.- Nee, nee, nee. 'k Heb al m'n remedie.

STEVEN.- Ja ?

MANTEN.- 'n Remedie van Dokus Geeraert .

STEVEN.- Wie is dat ?

THEA.- 'n Oud boertje van Barevelde.

STEVEN.- Ha, 'n kwakzalvertje.

MANTEN.- 'n Slim manneke, waarvan de doktoers nog veel zouden leren.

STEVEN (lacht).- En gaat ge daar werkelijk bij, kozijn ?

MANTEN.- Waarom niet ? 'k Zou ze de kost niet geerne geven, al de zieken, die Dokus genezen heeft. Voor de ziekten in 't binnenwerk is er geen betere te vinden in geheel 't land ! Ja, ja !...- Maar 't is waar ook, dat zou ik aan u niet mogen vertellen.

STEVEN.- Ge moet niet benauwd zijn; 'k ga 'm niet aanklagen.

MANTEN.- Die doktoers kunnen niet verdragen dat 'n simpel man ook iets kent van de nature van de mens. Maar 'k zeg ik voor mijn paart, de ondervinding is de beste dokter...en zondàr ondervinding..

STEVEN.- Maar kozijn, alles wat we in de universiteit leren is de vrucht van de ondervinding van de honderden en duizenden doktoers van over honderd en duizend jaar.

MANTEN.- Ja, dat kan zijn... Maar ge moet dat allemaal eerst zèlf ondervonden hebben.

STEVEN.- Ja, als ge dat denkt...

MANTEN.- En ge moet daarenboven de gave hebben.

STEVEN.- De gave ?

MANTEN.- welja, de gave. Dat is aan elkendeen niet gegeven, kozijn Steven. En dat leert men in 't dikste boek niet.

STEVEN.- 'k Begrijp u niet.

MANTEN.- Nee ?...Dokus, bijvoorbeeld, heeft u maar te bezien en hij zal u zeggen, waar dat het u hapert. Ons lichaam staat daar uitgetekend voor zijn ogen.

STEVEN (lachend).- Maar wij, doktoers, kennen dat waarschijnlijk een beetje beter dan Dokus. Er is geen adertje in 'n mens z'n lichaam, dat ik niet noemen kan; geen vezeltje, dat ik niet weet liggen; geen beentje, dat ik niet zou kunnen uittekenen.

MANTEN.- Ja... Maar de zieke plekke vinden en de goe, natuurlijke remedie om ze te genezen, kent ge dat ?... Kent ge de kracht van afgekookte schaapspoten, van slekkenzalf, van de pens van 'n kikvors, van klok-kensmeer, van poeder van 'n gedroogde var'ensblaas, van 'n omgekeerd hondenvel, van...van...

STEVEN (schaterlacht).- Hou op, kozijn, hou op ! Ge doet me 'n breuk lachen.

MANTEN.- 'n Breuk ? Kent ge wel 'n fatsoenlijke remedie daar tegen ? Ja, ja, 'k weet het al : snijden, hé ? Dat is tegenwoordig 't eerste en 't laatste bij de doktoers. Ze weten niet goed wat dat ge mankeert: vooruit, onder 't mes. Als ge gevierendeeld zijt, zullen ze 't wel vinden. Ze snijden u 'n nier uit

alhier, 'n long aldaar, 'n stuk van uw darmen, de amandels uit uw keel... en daar moet ge dan maar zonder gedaan. - En dat noemen ze "geneeskunde". Ze genezen niets. Waar ze geen weg mee weten, dat kappen ze eenvoudig af... Dat kan onze beenhouwer ook. Nee, nee... 't Is genezen dat ze moeten doen. En dat kan Dokus. Uw breuk hé ? Die smeert ie in met manevet, en 'n maand later...

STEVEN.- Hebt g'er 'n dubbele !

MANTEN.- Zijt ge ze kwijt, mannetje, radikaal kwijt. Dát is 'n remedie, honderd jaar oud, 'n serieuze remedie, die haar preuven gedaan heeft. - Maar bij u, doktoors, kramen ze vandaag zó en morgen precies op de tegenovergestelde manier. Nog niet lang geleden gáven ze de zieken engels zout, totdat ze geel en groen uitsloegen en zich 'n ongeluk... kaktten. Daarna werd ons 't bloed afgetapt op alle mogelijke manieren. Dan kregen we van die smerige echels op ons lijf om 't dik bloed er uit te zuigen. Nù 'n hoort ge van al die dingen niet meer. Nù zijn 't poeiers en pillen. De doktorij is 'n pil- en poeierwinkel geworden. 't Allerlaatste nieuwtje : inspuitingen en X-stralen ! En als dát niet helpt, 't mes er in. - Mode!... Mode... alle jaren 'n nieuwe, precies gelijk bij 't vrouwvolk.

STEVEN.- De geneeskunde evolueert, gelijk alle andere wetenschappen, kozijn.

MANTEN.- Maar ondertussen betalen de zieken 't gelag van die...revolutie.

STEVEN.- Evolutie...

MANTEN.- Ja, ja, al die grote woorden... daar staan de doktoors sterk in. Maar met grote woorden geneest men niet. Ge moest eens bij Dokus komen en ze daar zien zitten, al die sukkelaars, die door doktoors mismeeesterd zijn of opgegeven werden, en die nu bij dat kwakzalvertje komen en erdoor genezen worden.

STEVEN.- Ge hoort wel van de zieken die ze genezen, 't zij toevallig, 't zij omdat ze werkelijk 'n paar goede remedies kennen. Maar ge 'n hoort nooit van de vele, die ze onder de grond helpen.

MANTEN (grimlachend).- Bah, door Dokus in 't putje geholpen te worden, of door 'n dokter, dat blijft hetzelfde. Kozijn Steven, als al de mensen die g'in uw leven naar 't peireland zult zenden bij u moesten komen spoken, 't zou alle nachten 'n schoon concert worden in uw huis.

STEVEN.- Daar ben ik niet bang van, kozijn Mantèn; 'k zou meespoken. 'k Heb nog de grosse-caisse geblazen in ons studentenmuziek.

MANTEN (lacht).- Zie, ge bevalt me. 't Is jammer, dat ge dokter zijt.

STEVEN.- Wat moest ik dan geworden zijn ?

MANTEN.- Notaris. Zo een met 'n dikke buik, rô bollekaken, 'n purpere neus en 'n lange pijp in z'n mond. Dan liet ik bij u seffens m'n testament maken.

STEVEN.- Dat kan ik óók. En er mezelf meteen voor 't beste paart inzetten.

THEA.- En wat zou er van mij geworden, kozijn ?

STEVEN.- Van u ? 'k Zou er u bijpakken, om kozijn Mantèn's erfenisse niet te schenden.

MANTEN.- Dat ware de zin. Gij zijt 'n slimme vogel. Gedorie jammer dat gij dokter zijt.

THEA.- Maar nu heeft kozijn Steven nog niet verteld, waarom ie naar hief gekomen is.

MANTEN.- Inderdaad.

STEVEN (grinslachend).- 'k Weet waarachtig niet, of ik niet beter zou doen, van er niet aan te beginnen ?

MANTEN.- Waarom niet ?

STEVEN.- Ge komt ons, doktoors, daar zó onbermhertig toe te takelen, dat...

MANTEN.- Dat was maar bij manier van spreken, kozijn. Er moeten er ook bestaan, zoals gij. De wereld wil bedrogen zijn, hé ? Allee, begin maar...Schenk nog eens in, Thea, m'n keel is er droog van. - Gezondheid!

STEVEN.- De kwestie is deze : omdat ik zulke goede studies gedaan heb, raadde de professor me aan me in de stad te vestigen. Trouwens, te lande zijn alle plaatsen bezet, zodat er mij niet anders overbleef, dan m'n geluk in de stad te zoeken.

MANTEN.- Geen slecht gedacht. Dààt zijn de mensen nog 'n beetje dommer dan te lande !

STEVEN.- Ze zijn 't op een ander manier. Wil 'n dokter daar gegeerd zijn, hij moet in 'n huis wonen zo groot als 'n kerke, ergens op 'n grote avenue, hij moet knechten en meiden hebben, 'n grote plaat aan z'n deur, 'n automobiel om z'n zieken te bezoeken...

MANTEN.- Gelijk dokter Thyssens met z'n char-à-banc en Sequah met z'n muziek ?

STEVEN.- 't Lijkt er op.

MANTEN.- En kozijn Steven, zoon van brave ouders, die diep in hun beurzeke hebben moeten scharrelen om hun zoontje te laten studeren, kon met al die chieke konfraters niet konkurreren en kreeg geen andere klanten, dan 'n paar schamele dutsen, die hem vriendelijk bedankten voor z'n moeite, maar...die hun rekeningske vergaten te betalen.

STEVEN.- Kozijn Mantén, gij zijt 'n mensenkenner.

MANTEN.- Ge moet geen profeet zijn, om dat te voorspellen.

STEVEN.- En de rest weet ge misschien óók al ?

MANTEN.- 't Is simpel genoeg : nu zou kozijn Steven z'n geluk hier in Veerdegem willen beproeven.

STEVEN.- Waarachtig, ge slaat de nagel op de kop !

THEA.- Dat zou precies gepast zijn, newaar vader ? We hebben hier geen dokter in 't dorp. De mensen moeten 'n uur verre om er een te vinden. En in serieuze gevallen komt ie dikwijls te laat.

MANTEN (peinzend).- Ja... ja...

THEA.- Kozijn Steven kon eerst 'n paar maanden bij ons wonen. Als als ie voelt, dat het gaat, dan kan ie 'n eigen huis huren.

MANTEN.- Ja... ja...

THEA.- De mensen zouden toch zo blijde zijn, als er hier 'n dokter kwam.

MANTEN (grinslacht even).- Ja ? (Schudt dan langzaam z'n hoofd)

STEVEN.- Wat denkt g'ervan, kozijn Manten ?

MANTEN.- Wat ik daarvan denke ? Niet veel goeds.

STEVEN.- Hoe zo ?

MANTEN.- 'k Vreze, dat ge 't zout op uw brood niet zult verdienen.

THEA.- Maar vader...

MANTEN.- 'n Man gelijk Dokus Geeraert kan hier 'n fortuintje vergaren. Maar 'n echte dokter ? - Jongen, begin er niet aan; 't is verloren moeite.

STEVEN.- Zó dom zullen de mensen hier toch niet zijn ?

MANTEN.- 't Is precies, omdat ze niét zo dom zijn, dat ze méér houden van de oude, beproefde remedies, dan van al die nieuwerwetse bluf van de doktoers.

STEVEN.- Dat is toch àl te zot, kozijn. Laten we 'ne keer serieuus spreken. Dat de mensen hier hun toevlucht nemen tot die kwakzalvers, dat is min of meer uit te leggen doordat er geen dokter op 't dorp woont. Maar als ze in de gelegenheid zijn, 'n dokter te raadplegen, dan...

MANTEN.- Dan gaan ze nóg naar de kwakzalver. Ja, ja...Denkt ge waarachtig, dat onze mensen ineens gaan verzaken aan 't gene waar dat ze eeuwenlang in geloofd en betrouwd hebben? - En wie zal ze ongelijk geven?

STEVEN.- Me dunkt dat het zo moeilijk niet zal vallen om ze te bewijzen, dat het zottigheid is, bijvoorbeeld van 'n kastanje in uw zak te dragen om de jicht te genezen, of de koorts te verdrijven met 'n kousband om 'n boom te binden?

MANTEN.- Is dat zottigheid?

STEVEN.- Wat anders?

MANTEN.- Ge spreekt er gemakkelijk over. Hebt ge 't al eens geprobeerd?

STEVEN.- Ik?!

MANTEN.- Dan kunt g'er ook niet over meespreken. M'n moeder zaliger was opgevreten van de jicht. Toen kreeg ze de raad van 'n kastanje in 'r zak te dragen. 'n Maand nadien was ze genezen, man!

STEVEN.- Suggestie! Zinsbedrog!

MANTEN.- Nee, nee. De kracht van die kastanje. En anders niets.

STEVEN.- Hoe wilt ge dat die kastanje, die - nota bene - in 'rczak stak, invloed kon hebben op haar lichaam?

MANTEN.- Ja, ja, gij doktoors 'n houd niet van kastanjes...

STEVEN.- Omdat er hoegenaamd geen genezende kracht in steekt.

MANTEN.- Nee. Omdat ze langs de strate te rapen liggen en dat gij liever dure pillen verkoopt, die misschien van kastanjes gemaakt zijn.

STEVEN.- Kozijn Mانتن, 'k beginne waarlijk te geloven, dat ge 't meent, met die kwakzalverij.